

[HURMA *sb f*

I sg hurmą.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

*Tłum, gromada; w funkcji przysłówka »hurmą« = tłumnie, gromadnie, razem, kupą: CO gdy vsłyżał Iábin krol Afer/ posłał do Iobábá Krolá Mádońkiego/ y do Krolá Someron / y do Krolá Achfáphon/ y do Krolow ná pułnocy [...] Ci wżyfcy wyciągnęli hurmą [*cum turmis suis*] lud bárzo wielki/ iáko piasiek ktory ieft ná brzegu morfkim *Leop 1575 Ios 11, 3 (Linde)*.*

Cf HURM

BZ